

математики та медицини. Таким чином, історична роль також може вказувати ймовірні шляхи взаємодії між науками та науковцями при виникненні необхідності комплексного дослідження.

Також, як було зазначено раніше, термінологія принципово систематизована. Систематизація термінології, відповідно, систематизує й саме наукове знання. Таким чином, ще одна роль визначення - узагальнююча. Це важливо, бо наукових знань багато, і вони досі додаються; отже, що краще систематизовані термінологія та наука, то легше розуміти загальну картину.

Висновки. Визначення (або терміни) мають характерні ознаки, які визначаються як загальними правилами, так і окремими особливостями. Визначення класифікують за функціями, ціллю виведення та способом виявлення змісту поняття. Наукові визначення виконують такі ролі: номінативну (служує для стабілізації та закріплення терміну, кращого розуміння під час комунікації); розмежувальну (служує для розуміння різниці між термінами однієї групи); історичну (служує для створення уявлень про науку в певний історичний період, вказує на певні можливості); узагальнюючу (дозволяє систематизувати науку).

МИРОСЛАВ ПОПОВИЧ - ФІЛОСОФ ТА ГРОМАДЯНИН

Одерій І. В.

Науковий керівник: Іванова К. А.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

innakot1313@gmail.com

Актуальність. Мирослав Попович – непересічна постать в історії України, людина, яку за життя називали совістю нації, вчений-філософ, мудрець, письменник та громадський діяч.

Знайомство з цією видатною людиною у мене відбулося завдяки підручнику з філософії, створеному викладачами кафедри філософії та соціології НФаУ. На першій сторінці у передмові на мене дивився з фотографії старий чоловік в окулярах з довгими вусами та добрими очами. Виявилось, що це директор Інституту філософії НАН України, академік, доктор філософських наук, професор Мирослав Володимирович Попович.

Мета роботи. Відтворити сторінки біографії, визначити місце та роль в культурі України.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати. М.В. Попович пройшов шлях від вчителя та директора сільської школи до академіка НАН України, лауреата Національної премії ім. Т. Шевченка у 2001 р., нагородженого Золотою медаллю ім. В.І. Вернадського НАН України у 2007 р.

Наукова спадщина М. В. Поповича налічує майже 400 творів, значна частина яких була перекладена багатьма мовами, їх читають в різних куточках світу. Останньою роботою, що була видана вже після смерті філософа є книга «Філософія свободи», до якої увійшли маловідомі громадськості твори. Ця книга є унікальною та своєрідною за своєю тематикою, змістом та розмаїттям, адже усі статті підбирав сам М.В. Попович в останні роки життя. Перегортаючи сторінку за сторінкою, ми маємо можливість потрапити у творчу майстерню філософа. Вчений прагне осмислити події, що відбуваються у нього на очах, порівнюючи їх зі світовим досвідом розвитку і шукаючи їхні корені в історичних джерелах українського народу, в особливостях української ментальності. Книга «Філософія свободи» – це пошук

істини на перехресті національних і світових шляхів культури й науки, що нам передала у спадок мудра і світла людина – Мирослав Попович.

М.В. Попович активно займався суспільною діяльністю, неодноразово виступав в масовій пресі, на телебаченні та радіо, брав участь у політичних ток-шоу в обговоренні найболючіших проблем України. Він завжди стверджував, що моральні цінності не треба відкладати на завтра, вони потрібні вже сьогодні. Як справжній патріот переймався долею своєї країни та зазначав, що сьогодні нам як ніколи потрібне порозуміння між людьми по різні боки барикад, спільний духовний простір. На мій погляд, досвідчений філософ й публіцист досить вдало описав найгострішу проблему, яка залишить свій відбиток у серці кожного з нас: «Нинішня війна — війна принципів. Ми знаємо — і це правда, — що йде війна між Росією й Україною: вона не оголошена як війна, але ми всі знаємо, що вона собою являє. І до цього звелися всі суперечності, які існували, що дуже небезпечно: справа не в мові і навіть не в незалежності — не про це йде мова, а про те, що ми повинні побудувати суспільство з людським обличчям. Ми — продовжувачі справи ревізіоністів 1960-х років. Продовжувачі справи Сахарова, Солженіцина, Стуса».

Сучасники визнавали М.В. Поповича одним з авторитетів сучасного суспільства. Його твори дали поштовх до нових наукових пошуків у галузі філософії, історії та культурології, на його працях виросло не одне покоління.. Його громадянська позиція завжди була об'єктивною і принциповою; висловлена ним думка завжди чесна і сприймалася з повагою, до неї дослухаються як однодумці, так й опоненти. Він заслужено вважається моральним авторитетом нації. Своєю громадсько-політичною і публіцистичною діяльністю М.В. Попович активно сприяв утвердженню демократичних цінностей і традицій у житті України, становленню та розвитку громадянського суспільства, позитивно впливав на формування громадської думки в країні. Його думки та погляди залишилися не лише на сторінках журналів, газетах та книжках, але в серцях багатьох людей.

Висновки. Нехай його час і добіг кінця, проте завжди будуть однодумці та прихильники принципів, які продовжать справу філософа. М.В. Поповича за визначні заслуги перед Україною посмертно нагороджено Орденом Свободи.

ВІДКРИВАЄМО НОВІ ІМЕНА В ІСТОРІЇ НФАУ: БОРИС ІБРАГІМОВ

Яворська Л., Хіріна Г.

Науковий керівник: Іванова К. А.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

Актуальність. Сьогодні, відзначаючи 150-річчя М. О. Валяшка, треба згадати людей, які разом з ним створювали перший фармацевтичний вищий навчальний заклад в нашій країні. Одним із перших керівників Харківського хіміко-фармацевтичного інституту був Борис Миколайович Ібрагімов. Його ім'я згадується в роботі «Історія Національного фармацевтичного університету: люди, події, факти» (2005 р.), як першого політкомісара та ректора ХФІ. Але іншої інформації про нього не було відомо. Сьогодні після тривалих пошуків та вивчення багатьох відкритих джерел ми можемо відтворити деякі сторінки біографії Б. М. Ібрагімова – людини складної долі, лікаря, героя війни, талановитого організатора системи охорони здоров'я.

Мета роботи. Створити наукову біографію, визначити місце та роль в історії НФаУ.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, біографічний, порівняльно-історичний методи.